

opusdei.org

Carta del Prelat (setembre 2009)

Davant l'experiència dels nostres errors i les contrarietats del cada dia, el Prelat de l'Opus Dei aconsella acostar-se a la Mare de Déu. Carta pastoral de setembre.

27/09/2009

Estimadíssims, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Comença un altre mes ric en festes de la santíssima Mare de Déu que, com sempre, omplen de goig el cor

dels qui ens sabem fills seus. Per a mi, a més a més, conserva remembrances especials perquè va ser un 8 de setembre, festa de la Nativitat de la Mare de Déu, quan vaig demanar l'admissió en l'Opus Dei. Sempre he considerat que es va tractar —com és el cas de tothom— d'una moixaina de la nostra Mare en la seva festa.

En una ocasió, en comentar la crida dels Reis Mags, que avancen vers Betlem conduïts per una estrella, el nostre Pare assegurava: ***és la nostra experiència mateixa. També ens hem adonat que de mica en mica se'ns encenia una nova resplendor a l'ànima: el desig de ser plenament cristians; si em permeteu l'expressió, l'afany de prendre'ns Déu seriosament. Si cada un de vosaltres ara comencés a explicar en veu alta el procés íntim de la seva vocació sobrenatural, els altres***

judicariem que tot allò era diví. Agraïm a Déu Pare, a Déu Fill, a Déu Esperit Sant i a Santa Maria, per qui ens arriben totes les benediccions del cel, aquest do que, juntament amb el de la fe, és el més gran que el Senyor pot concedir a una criatura: l'afany ben determinat d'arribar a la plenitud de la caritat, amb el convenciment que també és necessària —i no tan sols possible— la santedat de les tasques professionals, socials... [1].

Sant Bernat, cantor apassionat de Maria, ho va exposar admirablement en un dels sermons dedicats a la Mare de Déu. «Lleva el sol que il·lumina al món —escrivia—, com podrà haver-hi dia? Lleva Maria, aquesta estrella del mar, d'un mar sens dubte gran i espaiós, i què restarà, sinó foscó que tot l'ofusqui, ombra de mort i densíssimes tenebres? Amb tot allò més íntim de

la nostra ànima, amb tots els afectes del nostre cor i amb tots els sentiments i desitjos de la nostra voluntat, venerem Maria, perquè aquesta és la Voluntat d'aquell Senyor que va voler que tot ho rebéssim per Maria»[2].

La tradició espiritual ha anomenat Maria Omnipotència Suplicant, perquè allò que Ella demana al seu Fill se'ns concedeix infal·liblement. La Mare de Déu coneix molt bé quines coses serveixen per a la glòria de Déu i profit espiritual nostre, i precisament invoca això per a nosaltres. Recorreguem, per tant, amb molta confiança i de manera més intensa a la seva intercessió en aquest mes que —com us assenyalava— està constel·lat de celebracions marianes. De cadascuna d'aquestes dates podem treure —com l'abella de les diverses flors— els ingredients per fabricar, amb l'ajuda de Déu, aquesta mel, aquest aliment

espiritual que —com a fills petits—
tots precisem. Ens anima la nostra
mateixa Mare, amb paraules
inspirades que la litúrgia posa a la
seva boca: *Jo sóc la Mare de l'amor
bell i del temor, del coneixement i de
la santa esperança. En mi és tota la
gràcia del camí i de la veritat; en mi,
tota esperança de vida i de força.
Veniu a mi quants m'anheleu, i
sadolleu-vos dels meus fruits. Que el
meu record és més dolç que la mel, i el
posseir-me, més dolç que la bresca* [3].

Davant tresor tan gran, preguntem-
nos si ens adrecem ben sovint a la
nostra Mare durant la jornada, en les
necessitats grans i en les petites. Ve al
nostre cor i als nostres llavis aquella
tendra invocació — **Mare, Mare
meva** !— que brollava amb
continuïtat dels llavis del nostre
Pare? La cridem amb la urgència i
l'abandó del fill que requereix les
cures maternals?

La primera festa mariana del mes és la Nativitat de la Mare de Déu, el 8 de setembre. Moltes vegades haurem considerat que, amb el naixement de Maria, va començar a alborear a la terra el dia de la salvació, perquè d'Ella *ortus est sol iustitiæ, Christus Deus noster*, va néixer Crist, sol de justícia, el nostre Déu i Salvador[4]. Els profetes havien entrevist aquesta jornada memorable, i l'Església ho subratlla en triar com a primera lectura de la Missa un passatge de Miquees sobre Betlem, la ciutat on havia de néixer el Messies. **L'oracle —comenta Benet XVI— diu que serà descendent del rei David, procedent de Betlem com Ell, però la seva figura superarà els límits d'allò humà, perquè "els seus orígens són d'antiguitat", es perden en el temps més llunyans, confinen amb l'eternitat; la seva grandesa arribarà "fins als últims confins de la terra", i així seran també els confins de la pau (cf. Mi**

5, 1-4) [5]. I conclou el Papa: **per definir la vinguda del "Consagrat del Senyor", que marcarà l'inici de l'alliberament del poble, el profeta usa una expressió enigmàtica: "Fins al temps en què doni a llum la que ha de donar a llum" (Mi 5, 2). Així, la litúrgia, que és escola privilegiada de la fe, ens ensenya a reconèixer que el naixement de Maria està directament relacionat amb el del Messies, Fill de David [6].**

En les arcanes paraules de Miquees s'entreveu una al·lusió a la profecia d'Isaïes, que l'Evangelí aplica a Maria: *ecce, virgo concipiet et pariet filium et vocabit nomen eius Emmanuel* [7]; heus aquí que una verge concebrà i donarà a llum un fill, que serà anomenat Enmanuel; paraules que es van acomplir en el moment de l'anunciació, quan el Verb diví va prendre carn a les

entranyes puríssimes de la Mare de Déu, per obra de l'Esperit Sant.

La lectura evangèlica ens proposa el llarg passatge de la genealogia de Jesús segons sant Mateu, per concloure amb l'anunci de la concepció del Senyor . **Presenta la història d'Israel des d'Abraham com un pelegrinatge que, amb pujades i baixades, per camins curts i per camins llargs, mena en definitiva a Crist** [8]. En aquest llarg elenc de personatges de l'Antic Testament, al costat d'homes i dones que es van mostrar fidels a Déu, no en manquen d'altres que no es van comportar així. Apareixen els grans Patriarques —Abraham, Isaac i Jacob —, que van respondre lleialment als requeriments divins, i també figuren cabdills, reis i gent comuna que es van captenir com a grans pecadors. Alguns d'aquests es van penedir, altres no. I el mateix entre les dones: al costat de Rut, estimada de Déu,

s'esmenten altres que el van ofendre. Benet XVI subratlla que la **genealogia, amb les seves figures lluminoses i fosques, amb els seus èxits i els seus fracassos, ens demostra que Déu també escriu recte amb les línies tortes de la nostra història. Déu ens deixa la nostra llibertat i, tanmateix, sap trobar en el nostre fracàs camins nous per al seu amor. Déu no fracassa. Així aquesta genealogia és una garantia de la fidelitat de Déu, una garantia que Déu no deixa caure i una invitació a orientar sempre novament la nostra vida cap a Ell, a caminar sempre novament vers Crist [9].**

Era uns dels ensenyaments que sant Josepmaria convidava a treure d'aquest passatge. Ens feia notar que certament ***els evangelistes no van poder escriure tot el que sabien de Jesucrist , perquè haguessin necessitat molts volums per***

recollir exhaustivament les paraules i els fets de la seva vida. No obstant això, entre les escenes que van seleccionar, no manquen successos pejoratius per als mateixos Apòstols. Però tots porten un ensenyament [10]. I concretava: tornant novament a ficar-nos en la genealogia de Jesucrist, trobem homes i dones — avantpassats de Josep i de Maria— que de vegades no van ser un model. Amb aquesta lliçó, segur que la Mare de Déu vol que considerem que Ella, sent tota neta —Immaculada!—, ens accepta amb les nostres taques. I quan ens acostem a Ella i a Jesús, amb la consciència neta, amb la voluntat plena de bons desitjos, llavors tot allò que s'ha passat no compta . Podem refer la nostra vida, i per a això al llarg de la jornada haurem de rectificar el rumb més d'un vegada [11].

Són pensaments que, en aquest Any sacerdotal, inviten a fomentar — també entre els confessors— un ampli apostolat per difondre la necessitat del sagrament de la Reconciliació i donar gràcies per aquest mitjà d'aconseguir el perdó dels pecats, que el Senyor ha lliurat a l'Església. Aquestes consideracions, a més a més, ens omplen d'optimisme i de serenitat, perquè ens ajuden a adonar-nos que Déu no es cansa de les nostres flaqueses, encara que no les vol. Ni els nostres pecats, ni els nostres defectes, quan ens dolem d'aquestes deficiències i demanem perdó, acudint si és necessari al sagrament de la Penitència, podran apartar-nos d'Ell. El Senyor desitja atreure'ns constantment al seu amor mitjançant la misericòrdia.

Vull que vosaltres i jo — repeteixo amb paraules de sant Josepmaria — tinguem aquesta visió de lluita; que no perdem mai de vista que en

***la vida interior és necessari
lluitar sense desànim; que no ens
descoratgem quan en intentar
servir Déu, no una vegada sinó
força, haguem de rectificar [12].***

Quatre dies després de la Nativitat, el 12 de setembre, se celebra la festa del Dolç Nom de Maria. Quina alegria sentim en cridar la Mare nostra pel seu nom! Sempre hem de portar-lo en el cor i en els llavis, però especialment quan l'ànima es troba sacsejada pels vents de les temptacions i de les dificultats, que el Senyor pot permetre per fomentar la nostra humilitat i per despertar la nostra confiança total en la seva omnipotència.

En aquests moments de prova, potser guaitarà certa desesperança i fins i tot disminueixi l'afany de continuar lluitant; llavors hem de mirar amb major interès, perseverantment, la *Stella maris*, la Mare de Déu.

Escoltem novament sant Bernat, en un text universalment conegut: «Si s'aixequen els vents de les temptacions, si ensopegues en els esculls de les tribulacions, mira l'estrella, crida Maria (...). No et descaminaràs si la segueixes, no desesperaràs si li preguntes, no et perdràs si en Ella penses. Si Ella et té de la seva mà, no cauràs; si et protegeix, res no hauràs de témer; no et fatigaràs, si és la teva guia; arribaràs feliçment a port, si Ella t'empara. I així experimentaràs en tu mateix amb quanta raó hom va dir: i el nom de la Mare de Déu era Maria (Lc 1, 27)»[13].

Amb el poderós auxili de la Mare de Déu, serem sempre vencedors, encara que de vegades experimentem la derrota en les escaramusses de la baralla diària. Maria està pendent sense treva de nosaltres, i quan senti el seu nom en els nostres llavis ens atindrà de

seguida per protegir-nos. ***Mare! —
Crida-la fort, ben fort. —T'escolta,
et veu potser en perill, i t'ofereix,
la teva Mare Santa Maria, amb la
gràcia del seu Fill, el consol de la
seva falda, la tendresa de les seves
carícies: i et trobaràs reconfortat
per a la nova lluita*** [14].

La Mare de Déu al peu de la Creu, el 15 de setembre, ens parla del valor del sacrifici amagat i silenciós. Admirarem i meditem-ne la fermesa a l'hora del patiment i del dolor. ***Jesús se sent confortat, amb aquesta presència discreta i amorosa de la Mare. Maria no crida, no va d'una banda a l'altra. Stabat: és dempeus, al costat del Fill*** [15].

Aprendrem així, filles i fills meus, que la fortalesa de perseverar al peu de la Creu —al costat de Crist en la Creu— és condició i garantia d'abundants fruits sobrenaturals? El record de l'actitud de la Mare de Déu ha de servir-nos per rectificar a

l'hora del patiment físic o moral, fins i tot quan un conat de rebel·lia pugni per obrir-se pas en els fons de l'ànima. Us invito a renovar llavors el mateix raonament que formulava tantes vegades nostre Pare, i que el va ajudar a portar a terme la missió que Déu li havia confiat: ***Ho vols, Senyor?... Doncs, jo també ho vull!*** [16].

A més a més, com no recordar en aquest dia l'estimadíssim mons. Àlvaro? Invoquem-ne la intercessió en aquest nou aniversari del seu nomenament com a primer successor del nostre Pare, perquè ens abasti de Déu la serenitat, la pau de l'ànima que en tot moment difonia al seu voltant, molt especialment en els moments de tensió o dificultat.

Per fi, el 24 de setembre ens porta la memòria litúrgica de la Mare de Déu de la Mercè, l'advocació de la qual va servir sant Josepmaria en temps

crucials de la història de l'Obra, segur que Ella s'ocuparia d'obtenir les gràcies, les mercès, que necessitava per a millor servir les ànimes. Demanem-li també nosaltres, sota aquest títol tan maternal, els dons sobrenaturals que ara precisen l'Església i aquesta *partecica* de l'Església que és l'Opus Dei, i igualment cadascuna i cadascun de nosaltres. No ens oblidem de pregar porfidiosament en aquest Any sacerdotal —insisteixo d'intent— per les vocacions sacerdotals, per la santedat de tots els ministres sagrats.

Dins aquesta oració, reserveu un lloc especial als germans vostres agregats als que conferiré l'ordenació presbiteral a Torreciutat, el 6 de setembre. I, com us recordo tots els mesos, tingueu molt present en la pregària quotidiana el Papa i tots els seus col·laboradors en el govern de l'Església. Preguem amb major fervor

el Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra, que elevem tots els dies al Cel en els nostres Precs[17]. Acompanyem-lo, de manera particular, durant el viatge que pensa realitzar a la República Txeca, del 26 al 28 d'aquest mes.

Davant la imatge de la Mare de Déu de la Providència, a Puerto Rico, i davant la de Guadalupe, a Mèxic, he resat amb totes i amb tots. També vaig poder —vam poder— detenir-nos al costat del tríptic de la Catedral de Colònia, on sant Josepmaria va celebrar força vegades la Santa Missa i va donar gràcies pel Sacrifici del Calvari, adorant el Senyor i agafant-se fortament de la mà de l'Omnipotència Suplicant, la nostra Mare Santa Maria.

Filles i fills meus, als països on treballem apostòlicament, ens espera una abundant i gojosa tasca amb les

ànimes. Per això, desitjo comunicar-vos que el passat 15 d'agost, en renovar la consagració de l'Opus Dei al Cor dolcíssim de la Mare de Déu, he manifestat a la nostra Mare que desitgem fer pròpia la pregària de sant Josepmaria, a Loreto, el 1951, perquè el zel per la humanitat sencera ens consumeixi diàriament.

Amb el millor afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Pamplona, 1 de setembre de 2009

[1] Sant Josepmaria Escrivà, És Crist que passa, n. 32.

[2] Sant Bernat, Homilia en la Nativitat de la Mare de Déu (Sermó "de l'aqüeducte").

[3] Sir 24, 24-27.

[4] Missal Romà, Nativitat de la Benaventurada Mare de Déu, Antífona d'entrada.

[5] Benet XVI, Homilia al Santuari de la Mare de Déu de Bonaria (Cagliari), 7-IX-2008.

[6] Ibíd.

[7] Is 7, 14; Mt 1, 23.

[8] Benet XVI, Homilia en la festa de la Nativitat de la Mare de Déu, 8-IX-2007.

[9] Ibíd.

[10] Sant Josepmaria Escrivà, Apunts presos en una meditació, 8-IX-1966.

[11] Ibíd.

[12] Ibíd.

[13] Sant Bernat, Homilia 2 sobre l'Anunciació, 17.

[14] Sant Josepmaria Escrivà, Camí,
n. 516.

[15] Sant Josepmaria Escrivà, Amics
de Déu, n. 288.

[16] Sant Josepmaria Escrivà, Camí,
n. 762.

[17] Cf. Sal 40 [41] 3.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/carta-del-
prelat-setembre-2009/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-setembre-2009/) (09/08/2025)